

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav veci a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. apríla 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ]

[REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 2 a 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 a ods. 3 písm. a), čl. 13 a čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a uznesením Okresného súdu Michalovce (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 4 Nt 2/2018 z 10. septembra 2018 a uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 7 Tos 98/2018 zo 17. januára 2019.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že okresný súd rozsudkom sp. zn. 4 T 118/2015 z 21. apríla 2016 uznal sťažovateľa vinným zo spáchania zločinu týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. d) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere siedmich rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom krajský súd uznesením sp. zn. 8 To 75/2016 zo 16. januára 2017 rozhodol tak, že ho zamietol.

Sťažovateľ 2. februára 2018 podal okresnému súdu návrh na povolenie obnovy konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 4 T 118/2015, o ktorom okresný súd uznesením sp. zn. 4 Nt 2/2018 zo 16. apríla 2018 rozhodol tak, že tento návrh zamietol.

Proti tomuto uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej krajský súd uznesením sp. zn. 7 Tos 42/2018 z 24. mája 2018 rozhodol tak, že sťažovateľom napadnuté uznesenie okresného súdu zo 16. apríla 2018 zrušil a okresnému súdu uložil, aby vo veci znova konal a rozhodol.

Po vrátení veci krajským súdom okresný súd o sťažovateľovom návrhu na povolenie obnovy predmetného trestného konania napadnutým uznesením sp. zn. 4 Nt 2/2018 z 10. septembra 2018 rozhodol tak, že ho zamietol z dôvodu, že nezistil podmienky obnovy konania podľa § 394 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“).

Proti tomuto uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej krajský súd napadnutým uznesením sp. zn. 7 Tos 98/2018 zo 17. januára 2019 rozhodol tak, že ju zamietol.

3. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti v podstatnom uvádza, že okresný súd na verejnom zasadnutí vypočul navrhovaných svedkov. Svedka [REDACTED] [REDACTED] vypočul okresný súd samostatne a sťažovateľ tvrdí, že predseda senátu okresného súdu nezabezpečil pri výsluchu svedka účasť tlmočníka. Sťažovateľ namieta, že z uvedeného dôvodu bola výpoveď tohto svedka nepresná v časti týkajúcej sa časového obdobia pobytu svedka v spoločnej domácnosti sťažovateľa a poškodenej. Podľa názoru sťažovateľa tento postup okresného súdu nebol súladný s čl. 47 ods. 2 a 4 ústavy a s čl. 6 ods. 3 písm. a) dohovoru.

Sťažovateľ taktiež nesúhlasí s tým, že z napadnutého rozhodnutia okresného súdu vyplýva, že okresný súd svedka [REDACTED] považoval za nedôveryhodného a jeho výpoveď za nepravdivú, keďže podľa názoru okresného súdu tvrdenie tohto svedka, že od januára 2010 do septembra 2011 býval v jednom byte so sťažovateľom a jeho družkou, nebolo podložené žiadnym z doteraz vykonaných dôkazov v konaní. Sťažovateľ taktiež namieta, že napriek tomu, že vypočutí svedkovia potvrdili jeho výpoveď, okresný súd ich svedecké výpovede spochybnil a prihliadol na svedecké výpovede predchádzajúcich svedkov, znalecké posudky a výpovede troch učiteľov a výchovnej poradkyne.

4. Vychádzajúc z obsahu ústavnej sťažnosti, možno zhrnúť, že podľa názoru sťažovateľa k namietanému porušeniu označených práv napadnutým postupom a uznesením okresného súdu sp. zn. 4 Nt 2/2018 z 10. septembra 2018, ako aj napadnutým uznesením krajského súdu sp. zn. 7 Tos 98/2018 zo 17. januára 2019 došlo tým, že okresný súd pri výsluchu [REDACTED] nezabezpečil účasť tlmočníka, ako aj tým, že okresný

súd a krajský súd vyhodnotili ním prezentované okolnosti ako také, ktoré nespĺňajú kritériá dôvodov na povolenie obnovy konania predpokladané § 394 ods. 1 Trestného poriadku.

5. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu vyplývajúce z čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. a), čl. 13, čl. 17 Európskeho dohovoru o ľudských právach a čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2, ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky Uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 7Tos/42/2018-60 (správne má byť č. k. 7 Tos 98/2018-60, pozn.) zo dňa 17.01.2019 a Uznesením Okresného súdu Michalovce sp. zn. 4Nt/2/2018-51 zo dňa 10. 09. 2018 a konaním, ktoré mu predchádzalo, porušené bolo.

2. Uznesenie Krajského súdu Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 7Tos/42/2018-60 zo dňa 17.01.2019 a Uznesenie Okresného súdu Michalovce sp. zn. 4Nt/2/2018-51 zo 10. 09. 2018 zrušuje a vec vracia na nové konanie a rozhodnutie.

3. Krajský súd v Košiciach a Okresný súd Michalovce sú povinní uhradiť sťažovateľovi trovy konania do 15 dní od doručenia tohto nálezu na účet jeho právnej zástupkyne.“

II.

Relevantná právna úprava

6. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Podľa čl. 131 ods. 2 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach podľa čl. 127 ústavy v trojčlenných senátoch. Senát sa uznáva nadpolovičnou väčšinou svojich členov.

9. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

10. Podľa § 42 ods. 2 písm. f) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrhom na začatie konania je sťažnosť fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ústavy.

11. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

12. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

13. Podľa § 122 zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť môže podať osoba, ktorá tvrdí, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené jej základné práva a slobody.

Sťažovateľom označené referenčné právne normy

14. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

15.1 Podľa čl. 47 ods. 2 ústavy každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom.

15.2 Podľa čl. 47 ods. 4 ústavy kto vyhlási, že neovláda jazyk, v ktorom sa vedie konanie podľa odseku 2, má právo na tlmočníka.

16.1 Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

16.2 Podľa čl. 6 ods. 3 písm. a) dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu má právo byť bez meškania a v jazyku, ktorému rozumie, podrobne oboznámený s povahou a dôvodom obvinenia proti nemu.

17. Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

18. Podľa čl. 17 dohovoru nič v tomto dohovore sa nemôže vykladať ak, akoby dávalo štátu, skupine alebo jednotlivcovi akékoľvek právo vyvíjať činnosť alebo dopúšťať sa činov zameraných na zničenie ktoréhokoľvek z tu priznaných práv a slobôd alebo na obmedzovanie týchto práv a slobôd vo väčšom rozsahu, než to dohovor ustanovuje.

III.

Ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu a samotné posúdenie vecí ústavným súdom

19. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľovo podanie je možné kvalifikovať ako ústavnú sťažnosť v zmysle čl. 127 ústavy v spojení s § 42 ods. 2 písm. f), § 122 a nasl. zákona o ústavnom súde.

20. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľa je namietané porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 2 a 4 ústavy, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 a ods. 3 písm. a), čl. 13 a čl. 17 dohovoru postupom a uznesením okresného súdu sp. zn. 4 Nt 2/2018 z 10. septembra 2018, ako aj uznesením krajského súdu sp. zn. 7 Tos 98/2018 zo 17. januára 2019. Podľa názoru sťažovateľa k porušeniu ním označených práv malo dôjsť tým, že okresný súd pri výsluchu svedka [REDAKOVANÉ] nezabezpečil účasť tlmočníka, ako aj tým, že okresný súd a krajský súd vyhodnotili ním prezentované okolnosti ako také, ktoré nespĺňajú kritériá dôvodov na povolenie obnovy konania predpokladané § 394 ods. 1 Trestného poriadku.

21. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

22. Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť sťažovateľa obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

23. V rámci predbežného prerokovania s prihliadnutím na sťažovateľom formulované argumenty ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť sťažovateľa je potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a to v časti z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie, v časti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti a v časti z dôvodu nesplnenia zákonom ustanovených náležitostí.

III.1 K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa napadnutým postupom a rozhodnutím okresného súdu

24. Vo vzťahu k napadnutému postupu a uzneseniu okresného súdu sp. zn. 4 Nt 2/2018 z 10. septembra 2018 ústavný súd konštatuje, že z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, je založená na základe princípu subsidiarity. Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa môže domôcť ochrany svojho základného práva alebo slobody využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov pred iným orgánom verejnej moci, odmietne takúto ústavnú sťažnosť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie. Podľa ustáleného právneho názoru ústavného súdu po zistení nedostatku právomoci v konaní pred ústavným súdom už nie je potrebné skúmať, či sú alebo nie sú splnené ďalšie procesné podmienky. Tomuto postupu totiž bráni zistený nedostatok neodstrániteľnej procesnej prekážky spočívajúci v nedostatku právomoci ústavného súdu.

25. Sťažovateľ podal proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 4 Nt 2/2018 z 10. septembra 2018 sťažnosť, o ktorej rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 7 Tos 98/2018 zo 17. januára 2019. Sťažovateľ teda využil možnosť podania riadneho opravného prostriedku proti napadnutému uzneseniu okresného súdu, o ktorom bolo aj rozhodnuté.

Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľ mal k dispozícii právny prostriedok na ochranu svojich základných práv (ktorý aj využil), o ktorom bol oprávnený rozhodnúť krajský súd, čo vylučuje právomoc ústavného súdu.

26. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti smerujúcej proti postupu a uzneseniu okresného súdu sp. zn. 4 Nt 2/2018 z 10. septembra 2018 odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde v spojení s § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

III.2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým rozhodnutím krajského súdu

27. Z už citovaného § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. II. 59/2019).

28. Ústavný súd zároveň zdôrazňuje, že nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov. Preskúmanie rozhodnutia všeobecného súdu v konaní pred ústavným súdom má opodstatnenie len v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo rozhodnutím (opatrením alebo iným zásahom) došlo k porušeniu základného práva alebo základnej slobody. Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody. Ústavnoprávnou požiadavkou je tiež to, aby všeobecnými súdmi vydané rozhodnutia boli riadne, zrozumiteľne a logicky odôvodnené.

29. Ústavný súd taktiež zdôrazňuje, že do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nepatrí právo účastníka dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania.

30. Vychádzajúc z týchto základných princípov, ústavný súd posúdil ústavnú sťažnosť sťažovateľa vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu sp. zn. 7 Tos 98/2018 zo 17. januára 2019.

31. Podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

32. Ústavný súd pri posudzovaní dodržania ústavno-procesných princípov orgánmi verejnej moci pri rozhodovaní vychádza z toho, že na rozhodnutia vydané na rôznych inštanciách je potrebné vzhliadnuť ako na jeden celok. Vzhľadom na túto obsahovú spojitosť napadnutého uznesenia krajského súdu sp. zn. 7 Tos 98/2018 zo 17. januára 2019 s uznesením okresného súdu sp. zn. 4 Nt 2/2018 z 10. septembra 2018 preto ústavný súd považoval za potrebné poukázať najprv na podstatnú časť z rozhodnutia okresného súdu sp. zn. 4 Nt 2/2018 z 10. septembra 2018, v odôvodnení ktorého okresný súd v podstatnom uviedol, že sťažovateľ svoj návrh na povolenie obnovy konania odôvodňoval tým, že vyšli najavo nové dôkazy v podobe svedkov [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED], ktorí boli konajúcemu súdu skôr neznámi a ktorí by mohli odôvodniť iné rozhodnutie o vine odsúdeného. V tejto súvislosti okresný súd uviedol, že žiaden z týchto svedkov nepredstavuje nový dôkaz v zmysle § 394 ods. 1 Trestného poriadku, keďže sťažovateľ o všetkých týchto svedkoch vedel počas celého trestného konania a ani v prípravnom konaní, ani v konaní pred súdom prvého stupňa a dokonca ani v odvolacom konaní nenavrhol žiadneho z nich vypočuť. Pokiaľ ide o svedka [REDACTED] a [REDACTED] a obhajobu sťažovateľa, že tohto svedka nemohol zabezpečiť, keďže sa svedok odsťahoval do zahraničia a odsúdený na neho nemal telefonický kontakt, táto

skutočnosť nijako neospravedlňuje nečinnosť sťažovateľa pri podávaní návrhu na vykonanie dôkazov výsluchom tohto svedka. Sťažovateľ mohol kedykoľvek navrhnúť výpočut' tohto svedka a orgány činné v trestnom konaní, prípadne príslušný súd by mohli dostupnými prostriedkami vypátrať pobyt svedka, hoci aj v zahraničí. Svedok sa pritom podľa svojho tvrdenia nijako neskrýval a nevyhýbal svedeckej výpovedi.

Odhladnuc od neexistencie podmienok na obnovu konania, sa okresný súd zaoberal aj skutočnosťami, ktoré vyplynuli z výsluchov týchto svedkov, a dospel k záveru, že ani v prípade, ak by títo svedkovia predstavovali nové dôkazy, by ich výpovede neodôvodňovali iné rozhodnutie o vine sťažovateľa. Tvrdenia svedkov [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED], že si nikdy nevšimli nejaké nezhody medzi sťažovateľom a jeho družkou a taktiež nikdy nevideli na družke sťažovateľa nejaké modriny alebo zranenia, nijako nevyvracajú ani neoslabujú dôkazy, na základe ktorých bol sťažovateľ v trestnom konaní uznaný za vinného zo zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby. Nezhody a časté hádky medzi sťažovateľom a poškodenou, ako aj fyzické útoky sťažovateľa na poškodenú boli v konaní preukázané viacerými svedkami z rodinného prostredia poškodenej (dcéra, dvaja bratia, švagriná), ako aj zo školského prostredia dcéry poškodenej (traja učítelia a výchovná poradkyňa) a ich svedecké výpovede boli potvrdené výpoveďami ďalších troch psychologov, psychologickými správami a znaleckým posudkom znalca z odboru psychológie. Zranenia poškodenej, o ktorých svedkovia [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED] tvrdili, že ich nevideli, boli preukázané aj lekáorskými správami a taktiež fotodokumentáciou.

Pokiaľ ide o svedka [REDACTED], tohto považoval okresný súd za nedôveryhodného a jeho výpoveď za nepravdivú. Tvrdenie svedka, že od januára 2010 do septembra 2011 býval v jednom byte so sťažovateľom a jeho družkou, nebolo podľa názoru okresného súdu podložené žiadnym z doteraz vykonaných dôkazov v konaní. Pravdivosť tohto tvrdenia bola spochybnená najmä tým, že sťažovateľ, poškodená a ani jedna z jej dcér doteraz neuviedli, že s nimi v spoločnej domácnosti v jednom byte žila takmer dva roky nejaká ďalšia osoba. Okresný súd v tejto súvislosti konštatoval, že s ohľadom na charakter trestnej činnosti, ktorá sa uskutočňovala práve v tomto uzavretom prostredí, je zvláštne, že sa o tejto osobe, ktorá by mohla objasniť viaceré skutočnosti, nikto nezmienil, a to ani sťažovateľ a ani poškodená. Obzvlášť postup

sťažovateľa je v tomto smere pozoruhodný až nepochopiteľný, berúc do úvahy, že ide o svedka, ktorý by vypovedal v jeho prospech, navyše v trestnom konaní, v ktorom sťažovateľovi hrozil trest odňatia slobody od siedmich do pätnástich rokov.

33. Krajský súd napadnutým uznesením sp. zn. 7 Tos 98/2018 zo 17. januára 2019 rozhodol tak, že sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 4 Nt 2/2018 z 10. septembra 2018 zamietol. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia krajský súd v podstatnom uviedol, že okresný súd na verejných zasadnutiach vypočul svedkov [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED].

To, ako jednotliví svedkovia vypovedali, vyplýva nielen zo zápisníc o verejnom zasadnutí, ale aj z odôvodnenia napadnutého uznesenia okresného súdu. Podľa názoru krajského súdu postupoval okresný súd správne, keď nepovolil obnovu konania, keďže vypočutí svedkovia boli sťažovateľovi známi, tzn. že o nich vedel počas celého trestného konania a nenavrhol ich vypočuť. Okresný súd zároveň správne konštatoval, že pokiaľ by bol navrhnutý svedok [REDACTED], ktorý sa mal nachádzať v Poľsku, bolo v možnostiach konajúceho súdu jeho pobyt vypátrať, a pritom sám svedok [REDACTED] na verejnom zasadnutí konanom 10. septembra 2018 uviedol, že sa neskrýval a nevyhýbal svedeckej výpovedi. Krajský súd sa zároveň v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi napadnutého uznesenia okresného súdu, pre ktoré považoval výpoveď svedka [REDACTED] [REDACTED] za nepravdivú. Skutočnosť, že sťažovateľ, poškodená a ani jedna z jej dcér doteraz neuviedli, že by s nimi v spoločnej domácnosti takmer dva roky žila ďalšia osoba, je toho dôkazom.

Nadväzujúc na uvedené, krajský súd uviedol, že skutočnosťou predtým neznámou sa rozumie objektívne existujúci jav, ktorý je v tej istej veci dôkazom, ale ktorý môže mať vplyv na zistenie skutkového stavu veci. Predtým neznámym dôkazom sa rozumie predovšetkým dôkaz, ktorý nebol vykonaný v pôvodnom konaní (napr. výpoveď predtým nevypočutého svedka), ale aj dôkaz síce v pôvodnom konaní vykonaný, ale s novým obsahom (napr. výpoveď svedka, ktorý v konaní o obnove konania v podstatných bodoch zmení svoju výpoveď). Ak by v dôsledku tohto dôkazu došlo k podstatnej zmene výpovede svedka, predmetom hodnotenia súdu musí byť aj okolnosť, pre ktorú došlo v obsahovej zmene dôkazu.

Krajský súd teda konštatoval, že keďže sťažovateľ neuviedol žiadne nové skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli same osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine, resp. o treste, okresný súd správne rozhodol, ak návrh sťažovateľa na povolenie obnovy konania zamietol.

34. Vychádzajúc z obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajského súdu (v spojení s právnymi závermi okresného súdu, s ktorými sa krajský súd zidentifikoval a v odôvodnení napadnutého uznesenia na ne poukázal), ako aj z citovanej relevantnej právnej úpravy, bez toho, aby bolo potrebné dôvody rozhodnutia krajského súdu ďalej analyzovať, keďže sú podľa názoru ústavného súdu dostatočne výpovedné, čo sa týka zodpovedania otázky, či návrh sťažovateľa na povolenie obnovy predmetného trestného konania obsahoval kvalifikované skutočnosti opodstatňujúce povolenie obnovy konania, konštatuje ústavný súd ústavnú konformnosť odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajského súdu.

Ústavný súd konštatuje, že krajský súd sa vo svojom rozhodnutí náležite vysporiadal s argumentáciou sťažovateľa a riadne vysvetlil dôvody na zamietnutie sťažnosti sťažovateľa proti rozhodnutiu okresného súdu. Odpoveď krajského súdu hodnotí ústavný súd ako dostatočnú, bez zjavných logických protirečení, plne zodpovedajúcu kritériám stanoveným pre náležité odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov judikatúrou ústavného súdu. Možno tak konštatovať, že zamietnutie sťažnosti sťažovateľa bolo založené na racionálnom a ústavne konformnom výklade relevantnej právnej úpravy, ktorý nepopiera jej účel a podstatu. Ingerencia ústavného súdu do výkonu právomoci krajského súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou.

Ústavný súd zároveň poukazuje na ustálený právny názor, podľa ktorého právo na spravodlivý proces neznačí právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom (II. ÚS 3/97, II. ÚS 173/07).

35. Ústavný súd v uvedenej súvislosti ďalej pripomína, že nie je „skutkovým súdom“, sám dokazovanie spravidla nevykonáva a nie je preto ani oprávnený do skutkových záverov všeobecných súdov (okrem už uvedených prípadov) zasahovať (II. ÚS 472/2014).

36. Vychádzajúc z už uvedeného, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že sťažovateľom napadnuté rozhodnutie krajského súdu v ničom nesignalizuje možnosť porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, dôvodnosť ktorej by bolo potrebné preskúmať po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, resp. ústavný súd dospel k záveru, že medzi sťažovateľom napadnutým rozhodnutím krajského súdu a obsahom práv, ktorých vyslovenia porušenia sa sťažovateľ domáha, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení.

37. Z uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v rámci predbežného prerokovania v časti namietajúcej porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozhodnutím krajského súdu sp. zn. 7 Tos 98/2018 zo 17. januára 2019 odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.3 K namietanému porušeniu práv sťažovateľa podľa čl. 6 ods. 1 a ods. 3 písm. a) dohovoru napadnutým rozhodnutím krajského súdu

38. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie práv podľa čl. 6 ods. 1 a ods. 3 písm. a) dohovoru, ústavný súd, vychádzajúc z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, konštatuje, že pod ochranu podľa čl. 6 dohovoru nespadá konanie o návrhu na povolenie obnovy konania, pretože v tomto konaní ide o vydanie rozhodnutí, ktoré priamo nesúvisia s rozhodnutím o právach a záväzkoch občianskoprávneho charakteru alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti adresátom práv podľa tohto ustanovenia dohovoru (o tom už bolo právoplatne rozhodnuté v pôvodnom konaní, ktorého obnovy sa sťažovateľ domáhal). Inak povedané, pôsobnosť (aplikovateľnosť) čl. 6 dohovoru zásadne nepresahuje okamih konečného, právoplatného rozhodnutia o vine a treste. Nevzťahuje sa teda na konanie o obnove a čl. 6 dohovoru ani nezaručuje právo na

revíziu procesu. Ochrany práv obsiahnutých v čl. 6 dohovoru sa preto možno domáhať až v obnovenom konaní, t. j. po tom, ako bolo príslušným všeobecným súdom právoplatne rozhodnuté o povolení obnovy konania (m. m. III. ÚS 223/2017).

39. Vzhľadom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v rámci predbežného prerokovania v časti namietajúcej porušenie práv podľa čl. 6 ods. 1 a ods. 3 písm. a) dohovoru rozhodnutím krajského súdu sp. zn. 7 Tos 98/2018 zo 17. januára 2019 odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.4 K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľa podľa čl. 47 ods. 2 a 4 ústavy a práv podľa čl. 13 a čl. 17 dohovoru napadnutým rozhodnutím krajského súdu

40. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie základných práv podľa čl. 47 ods. 2 a 4 ústavy, z petitu ústavnej sťažnosti sťažovateľa síce vyplýva, že porušenie týchto práv namieta nielen vo vzťahu k postupu okresného súdu, ale aj vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu krajského súdu, avšak z odôvodnenia ústavnej sťažnosti je evidentné, že sťažovateľ za nesúlady s čl. 47 ods. 2 a 4 ústavy považuje postup okresného súdu (s. 2 ústavnej sťažnosti) a napadnutému rozhodnutiu krajského súdu v súvislosti s namietaným porušením týchto práv nevyčíta žiadne konkrétne pochybenie.

41. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie práv podľa čl. 13 a čl. 17 dohovoru napadnutým rozhodnutím krajského súdu, ústavný súd konštatuje, že v ústavnej sťažnosti sťažovateľa absentuje akékoľvek uvedenie dôvodov, resp. odôvodnenie toho, v čom by malo podľa názoru sťažovateľa porušenie označených práv spočívať.

42. Vzhľadom na uvedené možno konštatovať, že ústavná sťažnosť sťažovateľa, ktorý je zastúpený právnu zástupkyňou, v tejto časti nespĺňa požiadavky kvalifikovanej ústavnej sťažnosti, ktorá by zodpovedala zákonným požiadavkám, keďže neobsahuje relevantnú ústavnoprávnu argumentáciu (konkrétne skutkové a právne dôvody) namietaného porušenia práv [požiadavka plynúca z § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde].

Vzhľadom na to, že nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí sa netýka len formálnych náležitostí ústavnej sťažnosti, ale týka sa esenciálnej obsahovej náležitosti ústavnej sťažnosti (úplná absencia, resp. ústavnoprávna nedostatočnosť odôvodnenia ústavnej sťažnosti), ústavný súd sťažovateľa nevyzýval na odstránenie nedostatkov ústavnej sťažnosti (m. m. II. ÚS 102/2019).

43. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v rámci predbežného prerokovania v časti namietajúcej porušenie základných práv podľa čl. 47 ods. 2 a 4 ústavy a práv podľa čl. 13 a čl. 17 dohovoru rozhodnutím krajského súdu sp. zn. 7 Tos 98/2018 zo 17. januára 2019 odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia zákonom ustanovených náležitostí.

44. Vzhľadom na už uvedené ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

45. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v jeho ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. decembra 2019

Jana Laššáková
predsedníčka senátu